

— Винаги ми е драго да не се отделям от тебе... — каза Асен и се взря с нежност в предания ѝ взор.

Те не можеха да се разделят нито за миг. Тъй дълбока и неизчерпаема беше тяхната обич. А освен това, той не искаше да я остави сама в скръбта ѝ по Елисавета.

Когато кочията мина покрай новата църква, която се строеше до брега на Етъра, между реката и друма, който слизаше от Западната порта по посока на новата махала и моста, царят и царицата слязоха да разгледат как напредва строежът. Майсторите приближиха с почиттелно свалени гугли, като се надпреварваха да обесняват и отвърщат на въпросите, които им задаваха. Асен и Анна. Зачули, че любимите венценосци се намират наблизо, хората от Новата махала бързо наискочиха от къщите си, изпълниха ливадата между крепостта и реката, заградиха царя и царицата, обсипаха ги с цветя, с благословии.

Край брега бяха струпани купища варовик и тънки тъмновишневи тухли. Зидарите редеха с искусна пъргавина по три-четири реда камъни, а след това три-четири реда тухли. Така, полека лека, от земята израстнаха нагоре великолепните стени на тази църква, най-голямата, най-хубавата, която до тогава търновци са имали, в сменияща се игра от сводове, слепи арки и прозорчета, украсени с фигури от гледжосани глинени тръбички, подобни на разцъфнали цветни чашки, или четирилистни детелини.

Вътре църквата се разделяше от три кораба чрез две редици колони. Десетата редица се състоеше от една нова колона и две стари, които самодържецът бе заповядал да принесът от Преслав: Крумовата и Омортаговата. А новите, от сребристосин мрамор, бяха поставени върху стари жертвеници, донесени от Никюп.

Защото тази църква бе създадена не толкова за да бъде място за молитва, колкото за помен на великото минало от първото царство.